

ЈАСЕНОВАЦ – МЕСТО
НА КОМ ЈЕ

*Немој
драги косит
поред Саве,*

СТО ПУТА
ПОНОВЉЕНА
ЛАЖ

ЧОВЕК ПОСТАО
САТАНА

*покосићеш
моје косе
плаве“?*

Сто пута поновљена лаж је истина. Сто пута поновљена лаж је, колеге и професори правници, истина и ту даљег доказивања нема!

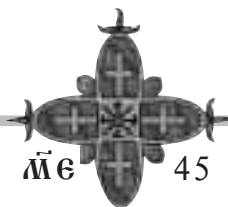
Нећу вам говорити о такмичењу у Јасеновцу у коме је победник србосјеком презао 1.360 српских вратова за једну ноћ. Нећу вам говорити о усташким огрлицама од српских очију – плаве девојачке очи поклон за поглавника Анту Павелића. Нити ћу вам говорити о дављењу српске деце на ушћу Уне у Саву, ни о убијању српских одојчади маљем на очи њихових мајки.

Истина о логору смрти Јасеновац, истина о броју мучки убијаних Срба, Јевреја и Рома опомиње садашње и будуће нараштаје. Опомиње да злочин не само да може да прође некажњено већ да злочинац може да постане жртва.

Не верујете? Пођите у загребачку катедралу и добићете молитву за проглашење светим блаженог Алојзија Степинца. Бискупу крвавог крста и официрима НДХ служи се света миса задушница док се њиховим жртвама не зна ни гроб ни име! Пођите у Јасеновац и видећете..., ма немате шта да видите! У меморијалном центру нема фотографија жртва, нема одеће и обуће логораша, нема пећи у којима су живи људи претварани у пепео, нема ножева којима су их одране клали. Нема јама. Јасеновац је празна ливада.

Нема лешева, нема гробова, нема ни злочина. И док логор Аушвиц тонама људских коски, тонама обуће и личних ствари логораша подсећа шта се дешава када једна нација сматра да је супериорнија од осталих, логор Јасеновац пада у заборав.

Друштво за истраживање троструког логора Јасеновац, институција од немалог значаја у Хрватској око које се окупљају млади научници и интелектуалци тврди да су заробљеници у Јасеновцу поправљали Фордове и Мерцедесове аутомобиле, да су израђивали уметничке бравуре, играли позоришне представе. Јесте ли чули истраживања од пре две недеље? У Јасеновцу се умирало од болести! Од умањивања броја жртва дошло се до апсолутног негирања злочина. Има хрватских научника који тврде да не постоји ни једна једина фотографија мртвог тела из логора Јасеновац. Ову тврдњу демантовао је син једног од посланика садашње владајуће странке у Хрватској. Овај младић је пре 20 дана на свом фејсбук профили објавио фотографију усташе који држи одрубљену главу Србина уз поруку „Свим ’пријатељима’ Србићима сретан Божић“. Али није сва омладина у Хрватској задојена усташтвом. Многи га се гнушају, а пример човекољубља је Хрват из Задра који је графит „Уби Србина“ преправио у „Љуби Србина“. За ово дело мира добио је кривичну пријаву због уништавања туђе имовине. И док у Хрватској буја новоусташтво, наша млада поколења не знају ни шта је оно старо (усташтво), не знају шта је Јасеновац. Док Хрватска годинама темељно, стрпљиво и упорно ради на мењању историје, ми ћутимо!

Бојана Петровић,

студент 4. године Правног факултета Универзитета у Београду, освојила је прву награду публике и постала апсолутни победник јубиларног 25. такмичења беседништва на Правном факултету у Београду.

Бојана упозорава да заборав србских жртава усташког покоља у хрватском систему логора Србску нацију води у смрт.

Наше институције ћуте, наши интелектуалци ћуте, наша власт ћути! У петак је изашла вест да наш, српски, филмски пројекат „Србија 100 година после Солуна“ говори о 88.000 жртава у Јасеновцу. Можемо ли горе? Боље и да ћутимо. „Они који се не сећају прошлости, осуђени су да је понове“, рекао је Џорџ Сантајана. За пет година Јасеновац ће се спомињати као радни логор, ако уопште буде логор. За 15 година хрватска деца, странци, наша деца пролазиће испод споменика Камени цвет и неће знати да је ту масакрирано преко пола милиона мушкараца, жена и деце. Ма које они нације били – Срби, Јевреји, Роми, Хрвати на том месту човек је човека зверски убијао. На том месту човек је постао Сотона. На том месту, на тој данас празној ливади, постојао је пакао.

Овим не ширим мржњу према хрватској држави и њеном народу.

Чињенице о којима говорим плод су политике. Њихови властодршци јако паметно користе нашу равнодушност. Креирају будућност негирањем прошлости и штете своје потомке скидајући љагу са своје историје и својих предака. У неким новим уџбеницима историје речима Туђмана НДХ ће се спомињати као „израз повијесних тежњи хрватског народа“, а нирнбершких 600.000 жртава у Јасеновцу, које су већ сада сведене на 20.000, ускоро ће сасвим нестати. Али крв се крвљу не кажњава. Највећа казна злочинцу је опрост и ми смо му опростили. Највећа казна жртви је заборав. Па зашто смо ми наше жртве тако сурово казнили? Зашто их заборављамо? Зашто не учимо наша поколења о светим српским новомученицима јасеновачким, јадовничким, пашким? Зар се стидимо што су наши преци док су их клали испевали народне песме попут оне „Немој драги косит поред Саве, покосићеш моје косе плаве“?

Знате ли како је настала песма „Ђурђевдан“? Шести мај 1942. година. Хладно сарајевско јутро. Србима је приређен *Ђурђевдански уранак*. Одводе их у Јасеновац, да се не врате. У возу смрти у вагону без кисеоника и наде један младић, из пркоса, почиње да пева: „Пролеће на моје раме слеће, ђурђевак зелени, свима осим мени.“ Зато, никада не смемо заборавити жртве логора смрти Јасеновац. Само колективним сећањем и заједничком бригом можемо учинити да њихове душе коначно уместо вапаја запевају: „Еј! Ево зоре, ево зоре, Богу да се помолим!“

Бојана ПЕТРОВИЋ

